

Poština plačana v gotovini.

Cena 2.50 Din

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1934/35

Sluga dveh gospodov

Premijera 14. februarja 1935

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : CIRIL DEBEVEC

AMAMA

GLEDALE LIST

AMERICAN GLEDALE LIST

21st Annual Report

1911-1912

AMERICAN GLEDALE LIST

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 14. februarja 1935

C. D.:

Ob premijeri „Sluge dveh gospodov“

Carlo Goldoni je — poleg Gozzija — najznamenitejši italijanski komediograf 18. stoletja. Živel je od l. 1707. do l. 1793. Po prvotnem poklicu advokat se je pozneje ves posvetil gledališču. Po vsebini, snovi in tehniki svojih del je v glavnem odvisen od *commedie dell' arte*, te znamenite in proslule vrste ljudskega teatra v Italiji. Po obdelavi nastopajočih oseb pa so močno zaznavni zlasti vplivi Molièrea in Regnarda. Goldoni predstavlja nekakšen zaključek tiste dobe, ki je živela skoraj tri stoletja pretežno od sproti izmišljenega, improviziranega besedila in pa od igralske domišljije glavnih igralcev. Napisal je nepregledno vrsto veselih iger, pri čemer pa je bil vedno pripravljen dopuščati svojim osebam v besedi in igri najširšo svobodo. Njegove najbolj znane komedije so: *Lažnivec* — *»Dobra žena«* — *»Kavarna«* — *»Pahljača«* — *»Hinavec«* — *»Pretkana vdova«* — *»Namišljena bolnica«* — *»Občutljive ženske«* — *»Lepa krčmarica«* in *»Sluga dveh gospodov«*. Posebno zadnji dve sta večkrat na sporedu današnjih svetovnih gledališč.

Pri nas smo igrali doslej samo *»Lepo krčmarico«* (*»Mirandolino«*). *»Sluga dveh gospodov«* je drugo Goldonijevo delo, ki ga uprizarja naša drama.

*

Komedija ima vse vrline in vse napake gledališkega pisanja tedanjega časa. Vsebina je čim bolj preprosta, neproblematična in vsem lahko umljiva. Trgovec Pandolfo oddaja svojo hčer Rozavro mlademu Silviju, sinu učenjaka doktorja Lombardija, ker je prispela vest, da je prvotni ženin Federiko Rasponi umrl zaradi rane pri nekem fantovskem pretepu. Za ubijalca osumijo Florinda Aretusija, zaročenca Federikove lepe sestre Beatrike. Da bi ušel oblasti, pribeži Florindo Aretusi v Benetke in se nastani pri krčmarju Tebaldu. V Benetke pa prispe tudi Beatrika in sicer v bratovi obleki in z bratovim imenom, da bi tem lažje našla svojega Florinda in da bi tudi od Pandolfa dobila na ta način deset tisoč dukatov, ki so lastnina njenega brata. Tudi ona se nastani pri Tebaldu. Med novim ženinom Silvijem in starim, na novo oživiljenim dozdevnim Federikom pa nastanejo nasprotstva, ki nudijo priložnosti za najbolj čudne in ko-

mične zapletke. Ves zapletljaj zmeša še bolj »brezposelni« sluga Truffaldino, ki se da najeti za slugo istočasno od obeh gospodov: od Florinda Aretusija in Federika (v resnici Beatrike) Rasponija. Sreča mu je dolgo mila, dokler se navsezadnje le ne izkaže, da je Florindo nedolžen, da je dozdevni Federiko prav za prav deklica Beatrika, Florindova zaročenka, da obdrži Silvijo lahko svojo Rozavro in da je celo pretkani Truffaldino kljub svoji potegavščini in svojim burkam naposled staknil svojo polovico, Rozavrino spletično — Blandino. Igra je pisana živo, lahkotno in vedro, vseskozi brez problemov, brez možganskih in duševnih naponov, preračunano samo na optični učinek, komičnost situacij in sprotno domišljivost in udarnost izvajajočih igralcev. Opremljena je z vsemi pripomočki tovrstne šablone: preobleke, skrivanja, ljubavna iskanja, presenečenja, srečanja, objemanja, poljubovanja, odpiranja pisem, goljufanja, klofutanja — sem in tja malo globljih, duhovitejših sentenc in navsezadnje — povsem srečen konec. Nekaj, kar zasluži posebno pozornost, je nenavadna jedrovitost in tudi prav tako nenavadna smiselnost dialoga. Delo je napisano s tako vedrino, s takim skoraj da otroškim veseljem in humorjem, s tako toplino, prisrčnostjo in bistrino, da bi moralo s svojo neposrednostjo učinkovati z isto silo na vse, ki so še nepokvarjenega duha in srca, pa najsi bo to že staro, odraslo ali pa čisto mlado, otroško občinstvo.

*

Vse nastopajoče osebe so prav za prav v pravem pomenu besede: vloge. Vse iz galerije stalno, večno ponavljajočih se tipov commedie dell' arte. V teh osebah se prav za prav nič ne zgodi, nič ne razvija, te osebe niso polni, celotni živi ljudje z natančno razvidnimi in določenimi značaji — ne, vse te osebe so samo nositeljice ene, a tisto prav posebno poudarjene lastnosti človeškega značaja, bodisi plemenitosti ali ljubezni ali zvestobe ali bahaštva ali skopuštvu ali strahopetnosti ali neumnosti ali požrešnosti ali prebrisanosti, navihanosti, pretkanosti in tako dalje. Taki in podobni tipi so zastopani tudi v tej naši komediji. Vseeno je zdaj, če se lokavi lisjak in navihaneč, ki giblje in poganja vse dejanje in ki vleče vse skupaj za nos, imenuje Truffaldino ali Arlecchino ali Harlequin ali Hans Wurst ali Jack Puding ali po naše Pavliha; vseeno je ali se imenuje zvedava hišna Blandina Olivetta, Fiammetta ali pa Colombina, če je Pandolfo Magnifico ali pa Pantalone — vedno bodo osiali to isti stari znanci in prijatelji, kakor jih poznamo iz zakladnice in seznamov tedanjega primitivnega, ljudskega gledališča.

*

Slog tega igranja zahteva ne samo zunanjo fizično uporabnost, temveč predvsem veliko fizično izurjenost, igralsko-tehnično sposobnost in neusahljivo igralsko-izrazno domišljijo. Ta način igranja oddaleč spominja na nekaj, kar bi se dalo še najbolj primerjati početu današnjih cirkuških klovnov. Seveda mislimo tukaj v idealu predvsem na vzorce svetovnih formatov, kakor so Grock, Fratellini

ali pa po svoje celo Chaplin. Temu načinu bi se še najlažje reklo: teater zaradi teatra. Seveda današnji čas in današnji okus nikakor ne preneseta vsega, kar je prenesla svobodnejša doba 16., 17. in 18. stoletja, vendar pa je kljub postavljenim mejam priložnosti še dovolj, da se igralec sprosti in pokaže v vsej svoji bogati in neposredni, naivni prvobitnosti.

V tem smislu je zastavljena tudi naša predstava. V tem smislu je uravnana beseda, mimika, kretnja, postavljena scena, izdelane

Jostp Daneš

maske in napravljeni vsi kostumi. V tem smislu je napisan tudi prolog in epilog, ki ga zapoje vsi sedeljujoči igralci s posebno poudarjenim in zlasti za pustne čase tako poučnim refrenom:

»Zato zapomnite si to,
služiti dvema ni lepo!
Požrešnež tak zasluži bič
in vzel ga bo, ga bo — hudič!«

*

Sicer pa je vse skupaj — v znamenju Pusta. Potem pride itak spet — Pepelnica.

»Povejte mi vendar, ali nima vsak naš človek — naš pravi človek, mislim — skoro isti občutek, ko se vrača iz tujine in stopa na ulico našega mesteca. Kako je bilo z vami, ko ste se vrnili iz vélikega v malo?«

— Isti občutek, res je. V tujini jo prav in čisto ljubimo, njo, domovino, kakor pravimo vsemu temu, iz česar smo se rodili, za kar bi radi delali in umrli. Ono véliko, na kar smo v najbolj potrth urah — ponosni. Ko pa se vrneš domov — ne, ne maram je žaliti. Saj je kakor obubožana vdova, ki so jo biriči ogulili, da ti ničesar več dati ne more. Toda mi jo ljubimo »s solzami«, kakor pravi pesnik.

»Da, saj je trdoživa, vsi izdajalci in narodni prvaki je niso mogli uničiti. Vsem viharjem navkljub je živela in še vedno bolj živi v svojem ljudstvu, v kmetih in pastirjih po dolinah, čêlih in košenicah svoje zemlje. In vsem tem kmetom in pastirjem je znala vcepiti vero, čisto in večnoživo vero, ki je meščanu deveta briga.«

— Zdaj sva pa tam, kamor sem hotel. Vera! To je tisto, kar me vedno zaboli, kadarkoli se vrnem iz tujine. Strah me je nečesa, čemur ne vem imena. To ni nevera, ne obup. Rekli bi lahko: podla, suženjska vdanost, božjevoljska zadovoljnost z vsem, kar je in kakor je. Srce mi utriplje, kadar zagledam z vlaka prvič Savo in Triglav. Pa se mi začne takoj krčiti pri misli, da narod tod okrog ne misli več, da je jasno in gotovo, kakor od Boga določeno, da se bomo nekoč, morda prav kmalu združili vsi, kar je naših na vsem ozemlju, kar je našega.

»Vidite, to je tisto: ravno narod veruje, obubožani delavec, kmet v večnem boju z zemljo in elementi veruje, samopašnim meščanom pa ni do teh marenj. Inteligenca, uradništvo in mladina sta seveda z narodom kakor sta vedno bila: saj sta izšla iz preprostega naroda in sta njegov bistveni del.«

— To nam bodi v potrdilo in amen. To namreč, da narod veruje. Naše ljudstvo po hribih in dolinah še nikoli ni zaupalo v prazno. Tista peščica naših ljudi pa, ki so se kar lepo vživali v našo sedanjo zadržnjenost stisnjenost, tista peščica pa se mi zdi kakor — da rabin primero iz vašega poklica — kakor večnohipav pevec ali igravec, ki je teatra sit in ga ne občuti več v sebi.

»Poglejte no, zdaj ste me pa nečesa spomnili. Imam starejšega tovariša, ki je prvovrsten umetnik in pravi naš človek, kar pomeni v teh časih še mnogo več. Zadnje čase je postal zamišljen in samotarski in čemeran. Našel sem ugoden trenotek, da se mi je razodel in izpovedal. Tako mi je govoril:

Čudil se boš: sit sem teatra, tega našega sedanjega teatra, sit vsega tega našega duhovnega in kulturnega življenja, kakor mu pravimo. In gledališče je njegovo zrcalo. V tem zrcalu pa gledam

zadnje čase prazno praznoto, da me je strah. Poglej, kako se bore veliki narodi za sleherno ped zemlje, mi pa na vse pozabljamo. Kar zadovoljni smo z vso to rabeljsko okrnjenostjo, ki je tako tragična, da bi je ne preživel noben narod na svetu. Ali bi udaril ali izkrvavel! Toda vendar bodri v tebi vero naš narodič, ki ni omagal kljub svoji strahotni razkosanosti. Ti si mlajši in še mnogo mlajša je današnja mladina, ki še ni videla vse naše domovine. Jaz pa se še dobro spominjam predvojne naše domovine, še vedno bolj vstaja pred menoj, da moram verovati vanjo. V takih trenutkih zasanim. Lepo, prelepo, da bi govoril današnjim ljudem o svojih sanjah.

... Iz Ljubljane, kjer smo pravkar imeli uspešno Cankarjevo premiero, brzimo z vlakom v Trst, kjer gostujemo v dveh tamošnjih dramskih gledališčih. Dve družini nas je: drama in veseloigra. Dva dni gostujemo. Domači igralci državnega gledališča nam razkazujejo mesto. Ravnatelj in režiser sta naša bivša kolega iz Ljubljane. Za nami bo gostovalo gledališče iz Gorice, kamor gremo gostovat tudi mi. Povabljeni smo tudi v Kobarid in Vipavo, toda to smo morali odložiti na jesen. V pogajanjih smo s Puljem, ki vodi gostovanja za vso Istro. V Koper gremo vedno radi in še bolj v Pazin. Nič mani pa se ne veselimo Reke: moj ljubi Bog, kako je naša. V Opatiji imamo vsako leto velike predstave na prostem. Tam nas prav lepo sprejme mednarodna publika, ki nas že dobro pozna. Med njimi je mnogo nemških in dunajskih igralcev evropskega slovesa. Prav dobro se nam zdi, da nas nesebično in strokovno pohvalijo. Drugi del turneje nas vodi na jesen po manjših krajih Goriške. Povsod nas pozdravljajo kot stare znance. Povsod solnce, povsod staro vino in mlada ljubezen! Iz Postojne jo mahnemo v Vipavo. Koliko naroda na predstavi. Ponoviti jo moramo v nedeljo popoldan. Še sivi, častitljivi župniki z okoliških far so prišli. In kako je v Kobaridu! Kdo bi nam to opisal! In v Bovecu pred Trento? Saj nimam besed. Celo v Kred tik meje nismo pozabili. O tem kraju bi še prav posebno lahko rekli s pesnikom, »da ni je več mladenke kot naše je krvi dekle! Tam Krn, tu Matajur, Soča, Nadiža, moj Bog...! In narod? To so ljudje, možaki, žene in mladina, Bogu v veselje, nam in sebi v ponos... Ljudje, narod,, da te zagrabi gnjev, ko se spomniš naših meglenih zadovoljnežev, ki pri vsaki priliki, ko bi bilo treba zagrmeti, da bi se slišalo v svet — norčavo kriče in so zadovoljni, če smejo vsak svetek gruliti »Od Urala do Balkana«...

To je še naš človek in jaz ga razumem!«

Nekaj sestavkov iz slovenskih kritik o „Prazniku cvetočih češenj“*

»Uprizoritev te japonske igre, katero je spisal po Takedi Izumi moderni nemški pesnik Klabund, je bila v resnici praznik v naši drami. Igra, v kateri imamo čudovito umetniško sintezo starega heroičnega motiva in sodobnega liričnega občutja, je že zaradi svoje pretresljive vsebine nadvse privlačna in očiščujoča. Razen tega je dramatično silno napeta ter prežeta z izredno nežnim občutjem in etično resnobo. Priznati moramo, da je režiser izčrpal vso intimnost tega dela. Z inscenacijo, gradnjo in stilom je dosegel, da se je njegova čudovita poezija ohranila tudi na odru. Tu in tam se je dvignila predstava do slovesnosti obreda. Igralci so razodevali v občutju, govoru in kretnji izredno dovršenost.«

(Fr. Vodnik, DiS, 1934, 8—10.)

*

»Kakor da je zavel duh svežega češnjevega cveta v dvorano, je bila predstava. Iz vzora stare japonske drame je Klabund napisal to tragedijo, to veliko pesem žrtvovanja, odpovedi in ljubezni. Ta pesem je bila doprinešena tako popolno, pozitivno in močno, da se ni zgubil niti drobec vse umetnine in je bilo gledališče kakor sveti tempelj, v katerem se daruje človeškemu Duhu in velikemu Zakonu. — Režiser je izluščil vse bisere te drame in nam jih dal v svetli luči kakor so v umetnini sami. Igravci so pokazali v svetostjo svojega igranja, kaj je prav za prav umetniško igravsko ustvarjanje, in res ne vem, komu bi dal prednost. Gledališče je bilo polno, svetost je vladala v njem in vsi smo želeli, naj gre kmalu spet preko odra taka igravska in literarna umetnina. Ne le priporočam, naravnost prosim ljudske odre, igravce, režiserje in ljudi, ki ljubijo umetnost na odru, naj gredo in si ogledajo lepoto. Prerojeni bodo šli domov.«

(J. K. Drama, 1934, 4.)

*

»Klabund, ta nenavadni Kolumb svetovne literature, ki je s tako živim ognjem iskal in našel lepote na vseh kontinentih sveta in v vseh vekovih zgodovine, je poleg prečudne kitajske igre »Krog s kredo« poiskal na Daljnem vzhodu še prelepo, človeka do dna pretresujočo, tisoč let staro japonsko tragedijo »Praznik cvetočih češenj«. —

»Praznik cvetočih češenj« je zgodba o ljubezni, kakršne še ni videl svet. —

»Praznik cvetočih češenj« je prečudovito delo, delo, prebogato lepote in resnice, da bi človek mogel kar z eno roko zajeti vsaj malo, čisto malo od vsega. Pesem ljubezni in mladosti je to, lepa do nebes in strašna do brezdna — »Praznik cvetočih češenj« je eno izmed tistih del na repertoarju našega Narodnega gledališča, ki bi moral človek o njih pisati knjige, če bi jih hotel približati

* O priliki 25. ponovitve.

našemu občinstvu. O čem naj govorim? Ali o zgodbi, ki je strašnejša in ki posega bolj v dejanje in nehanje človeka kakor katerakoli izmed Shakespearjevih dram? Ali o tragediji človeka, ki je tu prikazana v bolj ekstremni luči, kakor v katerikoli gledališkem komadu. »Praznik cvetočih češenj« je po dveh uprizoritvah v drami postal naša nova ljudska igra. Naše občinstvo naj jo hodi gledat zmerom iznova in iznova. Tu bo našlo vsega, kar pričakuje: pesniške lepote in vsebine za življenje, ki naj ga živi.

»Praznik cvetočih češenj« je po pesniški vsebini in po uprizoritvi v resnici vreden, da postane široka igra občinstva.«

(Fri., »Jutro« 21. in 28. nov. 1933.)

*

»Visoka poetična drama materinske žrtve za domovino, vsevečne ljubezni mladega sina umorjenega mikada, Kwana, do Kotare, hčerke žrtvujoče se matere. V deželi cvetočih češenj, Japonski, se menja hladna okrutnost z usodno ljubeznijo, češčenje božje narave se zliva v božje poslanstvo vladarja, zamolčane strasti se vrste za najnežnejšo besedo srca... Nov svet za nas. Velika doba tujega nam ljudstva stopa mimo naših dni, obrnjenih v malo sebičje in materialno preračunljivost. — Visoka pesem ljubezni, ki ne pozna človeške politike, a nastane, rase in umrje sama v sebi in zaradi sebe.«

(Ivo Peruzzi, Prijatelj, 1934, 3.)

*

»Ta stara japonska drama je po večnem nemirnežu in raziskovavcu Klabundu predelana velika pesem žrtve, ljubezni in spojitve tega življenja z onstranskim. — In človek čuti ob tej drami kot da smrti in da kraljuje na tem in na onem svetu silno božanstvo, čigar večno živo, neslišno godbo sliši vsakdo, ki je razumel visoke čednosti poguma, ponižnosti, žrtve, zvestobe. Zdelo se mi je, ko sem gledal na odru te japonske očete, matere in otroke, kakor da so pozabili biti igralci in igravke in da jih je zgrabila velika sila lepote. Glej, naši igralci so v dobri drami res doma in neprimerno srečnejši v kakem Strindbergu, kakor pa kadar morajo igrati plehke stvari. Režiser se je pri tej drami lotil s svojo družino težke stvari, pa je nam in njej duše kakor očaral, da smo romali po krajih, ki so tako odmaknjeni od materializma sedanosti, kakor so daleč bregovi svete gore Fushijame.«

(M. Magajna, Mladika, 1934, 2.)

»Praznik cvetočih češenj«... je zaradi svoje vsebinske moči in fine uprizoritve tudi za nas eden najlepših gledaliških praznikov.

(F. K. »Slovenec«, 19. nov. 1934.)

*

S »Praznikom cvetočih češenj« je naša drama dosegla zopet uspeh, ki ga lahko štejemo med posebne dogodke našega gledališča. Morda je v zadnjem času malokatero delo pripravilo tako svečano sožitje med odrom in občinstvom... Tako neposredno more današnjega človeka premagati samo še glasba...

(F. K. »Slovenec«, 25. nov. 1934.)

V soboto sem si ogledal predstavo... in z radostjo naglašam, da je ostala njena umetniška višina neomaajna; brez izjeme vsi igralci podajajo svoje kreaacije s prav isto napetostjo in silo, s katero so navdušili vsi kritiko in občinstvo pri premieri lani 18. novembra. — Kdorkoli še ni videl te predstave, naj je ne zamudi pri naslednji reprizi! Odhajal bo z nenavadno globokim užitkom.◀
(F. G. »Slov. Narod«, 8. okt. 1934.)

Gledališki razgled

Za dramaturga Narodnega gledališča v Ljubljani je bil imenovan književnik Jože Vidmar.

S Zweigovim »Siromakovim jagnjetom« je opravila ljubljanska drama v Celju svoje šesto letošnje gostovanje. Dosedanja gostovanja so bila: Strindbergova »Velika noč«, Achardova »Migo, dekle z Montparnassa«, Scheinpflugove »Gugalnica«, Dickensov »Cvrček za pečjo« in Frankov »Vihar v kozarcu«.

»Praznik cvetočih češenj v ljubljanskem Radiu. Ljubljanska drama bo v nedeljo 17. t. m. ob 20. uri izvajala v ljubljanskem Radiu priljubljeno Klabundovo japonsko igro »Praznik cvetočih češenj«. S tem bo dana priložnost tudi podeželanom, da spoznajo to prekrasno delo ljubezni, junaštva in žrtvovanja.

Prihodnje dramske novosti

Za proslavo šestdesetletnice pisatelja dr. Iva Šorlija pripravlja režiser Milan Skrbinšek dramo »Divji ognji«.

Za jubilej petindvajsetletnega igralskega dela režiserja in igralca Milana Skrbinška pa bo uprizorila drama Shakespearejevo komedijo »Beneški trgovci« v Župančičevem prevodu. Stavljence bo igral mogočno vlogo žida Shylocka, režijo pa ima C. Debevec.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Ciril Debevec. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

KOLINSKA
CIKORIJA

je naš

pravi

d o m a č i
i z d e l e k

Priporoča se Vam

» SLAVIJA «

Jugoslovanska zavarovalna banka d. d. v Ljubljani

za zavarovanje

proti oškodovanju vsled požara, eksplozije, kraje, toče, nesreč itd.
na zgradbah, opremi, tvornicah, avtomobilih kot tudi na lastnem
telesu in življenju

Podružnice: Beograd, Sarajevo, Zagreb, Oštrjek, Novi Sad, Spl

Glavni sedež: Ljubljana, Gosposka ulica 12

Telefon številki 2176 in 2276

Sluga dveh gospodov

Veseloigra v dveh dejanjih (treh slikah) napisal Carlo Goldoni. Poslovenil C. Debevec.

Režiser: Ciril Debevec.

Pandolfo, trgovec	Lipah
Rozavra, njegova hči	Gabrijelčičeva
Doktor Lombardo	Drenovec
Silvijo, njegov sin	Sancin
Beatrika, ki nastopa pod sponi	Federiko Ra-
Florindo, njen ljubimec	M. Danilova
Tebaldo, krčmar	Jan
Blandina, Rozavrina spletnica	Cesar
Trufaldino, sluga	V. Juvanova
Natakar	Daneš
Nosač	Plut
	Pianecki

Godi se v 18. stoletju.

Scenograf: arh. Franz.

Novo kostume izdelala gledališka krojačnica pod vodstvom J. Hrovata.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Začetek ob 20.

Konec ob 22.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 28-
„ II. - III. vrste	„ 26-
„ IV. - VI. „	„ 24-
„ VII. - IX. „	„ 22-
„ X. - XI. „	„ 20-
„ XII. - XIII. „	„ 18-

Lože v parterju (osebe) Din 100-
„ v I. redu (osebe) „ 100-
„ balkon (osebe) „ 70-
Dodatni ložni parterju „ 20-
I. redu „ 20-
balkonski „ 15-

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 20-
„ II. „	„ 16-
Galerija: „ I. „	„ 14-
„ II. „	„ 12-
„ III. „	„ 10-
Galerijsko stojišče	2 50
Dijaško stojišče	5-

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure. Predpisana taksa za posredovanje je vračunana v cenah.

D

„Sem samo
pal
človeka“

ČE NIMAM DOBRE KAVE
DOBITE DNEVNO SVEŽE PRAŽENO LE

PRI TVR **B. MOTOH**
KULIZANA, VODNIKOV TRG 5.

„V. BIZJAK“

dvorni dobavitelj

keksi in biskviti

so

prvovrstni!